

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De tertio impedimento Divini verbi. Inordinatæ sollicitudines ita nocivæ
sunt, ut illud ipsum Christi verbum, quo dicuntur alia Dei verba suffocare,
suffocent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

DE TERTIO ET POSTREMO IMPEDIMENTO DIVINI VERBI.

*Et aliud cecidit inter spinas, & simul exorta spina suffocaverunt illud.
Hi sunt, qui audierunt, & à sollicitudinibus & divitiis, & voluptatibus vita, euntes suffocantur, & non referunt fructum. Luc. 8.*

VERITAS PRACTICA.

Inordinata sollicitudines ita nocivæ sunt, ut illud ipsum Christi Verbum, quo dicuntur alia Dei Verba suffocare, suffocent.

RATIO, qua id demonstrat hæc est, quòd tunc sollicitudines suffocare Verbum Divinum dicuntur, quando impediunt ejus fructum.

Sed inordinata sollicitudines impediunt fructum huius Verbi, quò eas Christus dicit alia Dei Verba suffocare.

Ergo & illud ipsum Christi Verbum suffocant. Unde & facile est colligere, quàm sint nocivæ & cavendæ.

I. PUNCTUM.

TERTIUM & postremum illud impedimentum Verbi divini, quod ponitur, tria præ cæteris habet incommoda, quibus difficile curatu redditur. Primum est, quod sit magis universale & commune vix enim ullus est mortalium, qui non nimis afficiatur erga divitias & voluptates hujus vitæ, quique propterea plus æquo non angantur & sollicitetur.

Secundum est, quod hæc divitiarum sollicitudo longè pluribus modis, quàm alia impedimenta fructum spiritualem impediatur; nempe his quatuor modis, quibus spinæ possunt nocere semini. Primo enim obstant ne semen in terram penetret; Deinde ne sol lucem & calorem infundat; Tertio ne terra sufficientem succum subministrat alendo semini, cum ipsæ spinæ bonam terræ partem exsiccant; Denique si semen pullulet, illud suffocant. Sic prorsus illæ sollicitudines & avocant animum, ne audiat Verbum Dei: & sese quodammodo divinis opponunt luminibus & meliorem animæ partem ad se retrahunt, ut vix vacet audito Dei verbo. secum

revolvendo: & si quid demum ex auditis vellet proficere, profectum statim suffocant.

Tertium verò incommodum est, quòd sicut spinæ sunt aculearæ & pungentes, ita & illæ divitiarum curæ ac sollicitudines mentem excruciant & dilanient, eoque etiam animo Christus hanc similitudinem proposuerit ut perspecta hac sensibili acerbitate conjunctim cum aliis detrimentis spiritualibus, magis moveremur ad has curas excidendas. Vix tamen propterea ullus moveatur, vix ullus Christo cedat, vix ullus credat, vix unus revera sentiat, quod divitiæ sint velut spinæ, nec aliunde defectus iste fidei proveniat, quàm ex ipsis sollicitudinibus, quæ ita mentem humanam fascinant & dementant, ut quod est apud Job; esse sub sensibus delicias computet. *Iob. 30.*

Atque hinc erura Veritas, qua manifestè pateat, Quàm sint nocivæ & cavendæ sollicitudines, ut que ipsum Christi verbum, quo dicuntur alia Dei Verba suffocare, suffocent.

Ratio, quæ affertur, rem totam paucis explicat, dum primò suggerit suffocari Divinum Verbum nihil aliud esse, quam impediri fructum eius. Hoc est enim intentum parabola, ut universim aperiat, quibus modis impediatur fructus Evangelij seu Divini Verbi: Cumque hoc unum ex impedimentis afferatur, quod sollicitudo divitiarum velut spinæ suffocent verbum, non alia profecto mente id dictum est, quam ut significetur sic impediri fructum eius. Sicut enim suffocatum semen redditur infructuosum, sic & verbum Dei, si humano in corde opprimatur & veluti suffocetur, suo privatur fructu. Et sicut dicuntur ea præcipuè suffocari, quæ aliquam habent vitam seu vegetantem seu sensitivam, ac proinde quæ respiratione quadam egent, quæ si tollitur, eorum vita tollitur: Sic Divinum Verbum vitale est, & vitæ spiritualis ac æternæ non modo semen, sed quoddam velut initium, cui sua sunt propria quædam cælitus respi-

respirandi spatia, quæ si arctius constringantur & opprimantur, tunc planè intereat necesse est; sicque interite Verbum Dei, hoc ipsum est, quod esse irritum & sine fructu. Et

Matth. 15 *irritum fecistis mandatum Dei.* ET NON
Luc. 8. REFERUNT FRUCTUM, ait Dominus.

II PUNCTUM.

SED inordinata divitiarum sollicitudines impediunt fructum illius verbi, quo Christus Dominus eas dicit alia Dei Verba suffocare.

Nam fructus illius verbi est, ut cum homines illud audiverint & crediderint, tum inordinatum divitiarum affectum unde procreantur illæ sollicitudines, deponant, aut temperent. Hoc intendebat imprimis Christus Dominus, hoc premebat, hoc urgebat; Nolite thesaurizare vobis thesauros in terra. NON potestis Deo servire & mammonæ. Ideo dico vobis ne solliciti sitis, NON graventur corda vestra curis huius vite. Quod ut persuaderet, nihil aptius dici poterat, quam si diceretur, non modò infructuosas illas esse curas, sed & graves, damnosas & lethiferas. Hoc est autem quod Christus dixit, cum dixit eas esse velut spinas, quarum vel ipsa species fœda est, onus grave, & contractus tam molestus ut sit intolerandus. Velle sine spinis carne nuda circumdari? Possentè verò Cor humanum spina tangi, & non lædi, & non mori?

Quis autem fructus huius sermonis? Quis sæcularium non sic amet divitias? non sic eis Cor apponat suum; non sic inde sollicitetur & fatagat, perinde ac si Christus Dominus nihil esset contra locutus? Quis eorum credat suas de habendis divitiis curas esse velut spinas, cum nihil suavius sibi esse putet, quam in talibus versari curis? Si promptuaria eorum plena, eructantia ex hoc in illud. Si oves eorum factosæ, abundantes in egressibus suis, si boves eorum crasse, Nonne beatum, ut olim, antequam veniret Christus, dixerunt populum cui hæc sunt; Dicat quantum vis divites miseris Christus: Illi beatos semper prædicant. Dicat quantum vis amaras opum congregandarum curas: Illi delicias suas affirmabunt. Sed Christus est, qui loquitur, & qui mentiri non potest Deus, Deus ipse est, qui sæculares curas ait esse spinas. Verum id viri sæculares non recogitant, non id sapiunt, non id sibi dictum putant; Sic suis involuntur curis, &

toti occupantur sollicitudinibus huius vitæ, ut nihil superstitiorij, nihil vigoris, nihil ingenij, nihil facultatis ad memorandum Christi Verbum.

At nonne sentiunt ipsos spinarum aculeos ipsas curarum molestias, ipsas molestiarum moles & amaritudines: sentiunt sanè nisi sensum obtunderent, & nisi suis inebriarentur amaritudinibus? Inebriavit me absynthio, Thron. dicebat in eorum persona Jeremias, ut rectè notavit sanctus Gregorius: nam ebrius quisque, quod patitur, nescit, qui verò absynthio inebriatur, & hoc, quod sumpsit, amarum est, & tamen non intelligit eandem amaritudinem, qua repletur. Humanum igitur genus recto Dei iudicio in voluptatibus suis sibi dimissum, atque per easdem voluptates spontaneis tribulationibus traditum, absynthio est ebrius, quia & amara sunt, quæ pro huius vitæ amore tolerat: & tamen eandem amaritudinem, cecitate cupiditatis quasi insensibilitate ebrietatis ignorat. Mundi enim gloriam sitiens, dum multas pro ea tribulationes reperit, amarum est quod bibit; sed quia hoc nimis inhiante sumpsit, eiusdem amaritudinis malum discernere, iam præ ipsa ebrietate non sufficit. TURBATI sunt & moti sunt sicut ebrius, & omnis sapientia eorum devorata est. Sic nempe absorbent animum inordinatæ sollicitudines.

III PUNCTUM.

ERGO & quàm nociva sunt & quàm cavenda, patet, cum illud ipsum Christi verbum, quo dicuntur alia Dei Verba suffocare, suffocent, & sine ullo fructu efficiant; Nam hic erat ejus fructus, ut persuaderet illas sollicitudines esse velut spinas: quod cum sibi persuasum non habeant ipsi etiam Christiani, qui plus a quo se his humanis dedunt curis: quis non videat sic suffocari Verbum istud, & hoc ipsum agi modò, quod olim apud Judæos, de quibus Dominus ad Prophetam: Et veniunt ad te quasi si ingrediatur populus, & sedent coram te populus meus, & audiunt sermones tuos, & non faciunt eos, quia in canticum oris sui vertunt illos, & avaritiam suam sequitur cor eorum.

Expende hæc postrema Verba, non dicit præcisè avaritiam, sed avaritiam suam, id est, affectum qualemcunque habent inordinatum ad res terrenas; In hoc autem vel maxime apparet inordinatus, cum ita interstrepit Verbo

Matth. 6.
Luc. 21.

Pf. 143.

Pf. 106.

Ezech. 31.

Verbo Dei, ut vel non audiat, vel non credatur. Sic expresse habes in Evangelio, quod inter Christi auditores illi præcipue qui erant *avarari, deridebant illum*, quia hic terrenorum affectus, quem maxime Christus inlectabatur, Christo etiam vel maxime resistebat. En Adolescens tam castus & innocens, ut omnia Dei mandata observaverit, unumque sibi deesse audit à Christo Domino, ut vendat, quæ habet & pauperibus distribuat, ac certo speiet se thesaurum in cælo habiturum; abit tristis nec Christo credit, quia scilicet suis nimium erat affectus rebus. Spinam gerebat in corde, unde illa tristitia suborta est: Et quam spinam voluisset Christus verbo suo avellere, ipsa potius verbum Christi avulsit; Adeo verum est, quod divitiæ velut spinæ suffocant Verbum Dei, & illud præcipue verbum, quod contra ipsas profertur divitiis, unde ad reliqua Verba Dei audienda vel credenda nulli mi-

nus idonei, nulli minus parati, minus bene affecti, quæ qui plus æquo affecti sunt suis rebus.

Illud est denique observandum, quod hic dicitur: *Euntes suffocari*, quasi dicitur illos tantum suffocari & perire, qui sequuntur suas cupiditates; Vel potius phrasia est hebræa & loquendi modus, quo significatur non nisi pedetentim & progressu temporis evenire detrimenta illa, quæ commemorata sunt; Unde illud etiam accedit incommodi, ut ea minus advertantur, & quod illi magis eunt, magis suffocantur & pereunt; Quod illi magis progrediuntur, minus regredientur; Quo illi ætate procedent longius, ita & cupiditate, quæ semper magis ac magis incalescit, roboratur & induratur, ut fuse demonstratur in opusculo: *Lata via perditionis. IV autem o homo Dei, hæc fuge, seclare verò iustitiam, pietatem, Fidem, Charitatē, Patientiā, Manu justitiæ.*

DE PATIENTIA QVÆ ITA NECESSARIA EST AD FERENDVM FRVCTVM, UT NULLUS ALIOQUIN FERATUR.

Quod autem in bonam terram, hi sunt, qui in corde bono & optimo, audientes verbum retinent, & fructum afferunt in patientia. Luc. 8.

VERITAS PRACTICA.

Qui timent pruina, irruet super eos nix.
Iob. 6.

SENSVS est, quod, qui modicum illuminant laborem, qui in audiendo Dei Verbo necessarius est, incident in majorem: quantoq; minus pati voluerint, ut referant fructum, tanto magis patientur ex defectu fructus.

RATIO EST, quia tanto magis patientur in adversis, quanto minus habebunt virtutis ad ea, quæ occurrent toleranda.

Sed qui metu laboris non audierint Verbum Dei, minus habebunt virtutis ad hujusmodi tolerantiam.

Ergo ij tanto magis patientur, quanto minus laborare & pati voluerint: ac proinde ex iis erunt de quibus Iob: *Qui timent pruina, irruet super eos nix. Quod cum sit ridiculum & insipiens, longè satius est laborem illum suscipere, qui in audiendo fructuose Dei Verbo requiritur.*

Haynevsve Pars 2.

I. PUNCTUM.

EXIIT qui seminat seminare sensum suum, & dum seminat, aliud cecidit secus viam & conculcatum est

Legenda iterum esset & accuratius expendenda tota parabola, quæ tota est illustris, tota mirabilis, tota frugifera, tota saluberrima. Nec refugas laborem, qui in legendo & meditando necessarius est; hinc enim primò incipit perditio & jactura Verbi Dei, quod si attentè considerares, omnia alia impedimenta disceres remove. Quamobrem in id præsertim modò est laborandum, ut agnoscas laborem illum, qui in audiendo & considerando fructuose Dei verbo desideratur, nullo modo esse fugiendum. Quid enim prodesset hunc fugere, cum in alium gravio-rem incideres, tantoque postea magis pareris ex non audito Dei Verbo, quanto minus pati voluisses in eo audiendo?

E

Ratio